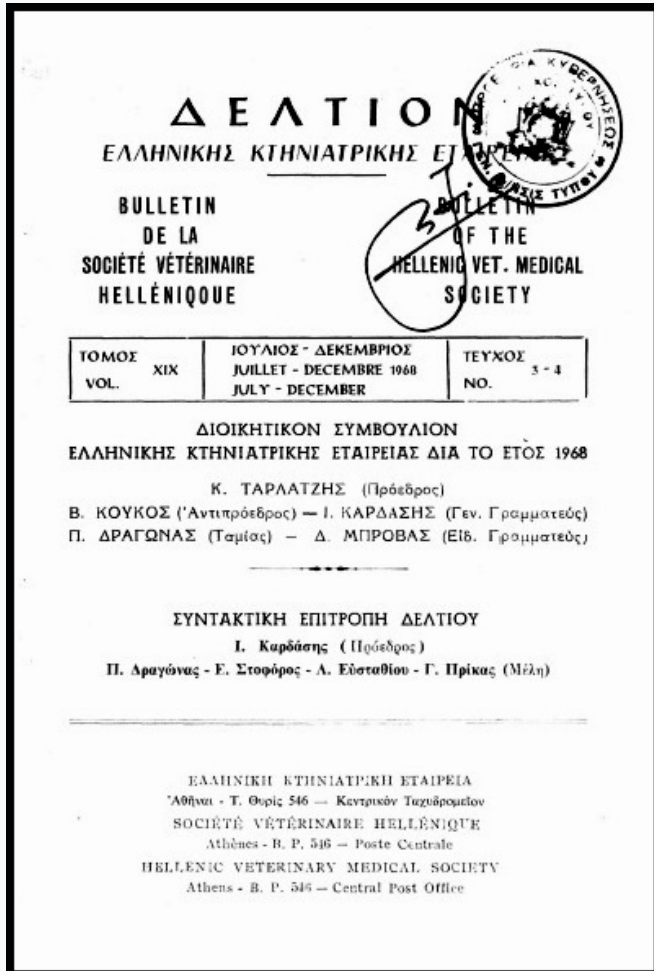

Journal of the Hellenic Veterinary Medical Society

Vol 19, No 3-4 (1968)

Current issues

Ελληνική Κτηνιατρική Εταιρεία

doi: [10.12681/jhvms.19970](https://doi.org/10.12681/jhvms.19970)

Copyright © 2019, Ελληνική Κτηνιατρική Εταιρεία

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/).

To cite this article:

Εταιρεία Ε. Κ. (1968). Current issues. *Journal of the Hellenic Veterinary Medical Society*, 19(3-4), 183–187.
<https://doi.org/10.12681/jhvms.19970>

ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΩΝ ΑΛΛΕΡΓΙΚΩΝ ΑΝΤΙΔΡΑΣΕΩΝ ΣΥΝΕΠΕΙΑ ΑΝΤΙΑΦΘΟΔΙΚΟΥ ΕΜΒΟΛΙΑΣΜΟΥ ΤΩΝ ΒΟΟΕΙΔΩΝ

Ἡ σύνταξις τοῦ περιοδικοῦ VETERINARIA ITALIANA (1968 19,564—565) παρέχει τὰς κατωτέρω ὁδηγίας θεραπείας τῶν ἀλλεργικῶν ἀντιδράσεων, αἵτινες, ἂν καὶ σπάνια, δυνατὸν νὰ ἐκδηλωθοῦν μετὰ ἀντιαφθοδικὸν ἐμβολιασμὸν τῶν βοοειδῶν.

Κατὰ τὰς ὀξείας μορφὰς τῶν ἐν λόγω ἀντιδράσεων, αἵτινες παρουσιάζουν συνήθως τοὺς γενικοὺς χαρακτηῆρας τοῦ ἀναφυλακτικοῦ «SHOCK» καὶ συνοδεύονται ὑπὸ καρδιο-ἀγγειακῆς κατερρείψεως (Collapse), ἡ πρώτη ἔνδειξις συνίσταται εἰς τὴν ἀνύψωσιν τοῦ καρδιοαγγειακοῦ τόνου. Πρὸς τοῦτο ἐπιβάλλεται ἡ ἄμεσος χρῆσις ἀδρεναλίνης, ἐνδοφλεβίως, μέχρι 15 ml εἰς τὰ ἐνήλικα βοοειδή, τοῦ διαλύματος 1 πρὸς 1000. Ἡ νόρ-ἀδρεναλίνη (Levarterenol, Levorher κλπ.) εἶναι πλέον δραστικὴ (βραδεῖα ἐνδοφλέβιος ἔγχυσις 4 ml τοῦ διαλύματος 1:1000).

Τὰ ἀνωτέρω φάρμακα, εἰς τὴν πραγματικότητα, θὰ ἔδει νὰ χορηγηθοῦν ἐν συνδυασμῷ καὶ πρὸς ὑποκατάστατα τοῦ πλάσματος τοῦ αἵματος, ὡς Dextran, Polivinil-pirrolidone, δξυπολιζελατίνην 5% ἐντὸς φυσιολογικοῦ ὄρου, ἢ ἀκόμη καὶ φυσιολογικὸς ὄρος γλυκόζης 5%.

Ἡ ἀνάπτυξις τῶν ἀλλεργικῶν ἀντιδράσεων (ὡς ὑποδόριοι ἐξοιδήσεις, πνιγμονὴ ἐκ πνευμονικοῦ οἰδήματος κλπ.) δύναται νὰ ἀναχαιτισθῇ δι' ἐνδοφλεβίου ἐγχύσεως ὑδροκορτιζόνης ἢ ἀναλόγων φαρμάκων, ἢ ἀκόμη καὶ δι' ἐνὸς καλοῦ ἀντιϊσταμινικοῦ.

Ὡς ἀντιϊσταμινικά χρησιμοποιοῦνται: ἡ ὑδροχλωρικὴ τριπελελενναμίνη (γνωστὴ ἐπίσης καὶ ὡς ὑδροχλωρικὴ περιβενζαμίνη), ἐκ τῆς ὁποίας ἐνίεται ποσότης δραστικῆς οὐσίας μέχρι 80 mg ἀνὰ 100 κιλά ζῶντος βάρους τοῦ ζώου.

Ἐκ τῆς προμεταζίνης (Phenergan, Fargan κλπ) ἐνίονται 10—12 ml διαλύματος 2,5%. Τῆς πιριλαμίνης (Neoantergan κλπ.) ἡ δόσις, κατὰ τὰς ὀξείας περιπτώσεις, εἶναι 1 mg δραστικῆς οὐσίας ἀνὰ χιλίogramμον ζῶντος βάρους.

Ὑπομιμνήσκειται ὅτι τὰ ἀντιϊσταμινικά ἀπεκκρίνονται ταχέως ἐκ τοῦ ὀργανισμοῦ (εἰς ὀλιγώτερον τῶν 8 ὥρων), ἐξ οὗ ἡ ἀνάγκη ἐπαναλήψεως τῶν ἐνέσεων τουλάχιστον δύο φοράς ἐντὸς 24 ὥρων, ἔστω καὶ ἂν ἡ ὑπνωτικὴ δράσις τῶν ἐν λόγω φαρμάκων εἶναι ἐμφανής.

Οι Ἀγγλοσάξωνες ἀποδίδουν μεγάλην σημασίαν εἰς τὴν χρῆσιν εἰδικῶν ἀναληπτικῶν φαρμάκων, διὰ τὴν ἐπείγουσαν θεραπείαν τῶν ἀνωτέρω ἀλλεργικῶν καταστάσεων. Πρόκειται περὶ τῶν παραγῶν τῆς ἐφεδρίνης, ὡς π.χ. τῆς θειϊκῆς ἀμφετονίνης (ἢ θειϊκῆς βενζεδρίνης), δραστικοῦ φαρμάκου ἐπὶ τοῦ ἀναπνευστικοῦ κέντρου καὶ τῆς ἐγκεφαλικῆς λειτουργίας, ἢ ἀκόμη καὶ τοῦ πεντιλέντετραζολίου (Metrazol, Leptozol κλπ.). Δὲν εἶναι ἐν τούτοις βέβαιον ὅτι τὰ ἐν λόγῳ φάρμακα δύνανται νὰ δράσουν μόνον τῶν, κατὰ τὴν ἐπείγουσαν ἀνάγκην ἀμέσου ἐπεμβάσεως εἰς τὸ ἐμβολιαστικὸν «SHOCK». Τὰ φάρμακα ταῦτα δύνανται νὰ χρησιμοποιοῦνται ὡς ἀπλᾶ συνεργὰ φάρμακα. Ἀντιθέτως, ἡ νόρ-ἐφεδρίνη (Pressyl, Pressedrine κλπ.) εἶναι πλήρως ἀποτελεσματικὴ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, ὡς καὶ ἡ ἤδη ἀναφερθεῖσα νορ-ἀδρεναλίνη.

I. K.

SCHIPPER (1967). **Χημειοθεραπεία τῆς Μαστίτιδος τῶν βοοειδῶν**. Vet med Nachr. **12**, 264 (Selez vet. 1968 **9**, 75—76).

Μὲ τὰ πρῶτα σημεῖα μαστίδος, ἐπιβάλλεται ἡ συχνὴ ἄμελις τοῦ μαστοῦ, (ἀνὰ 30—60 λεπτὰ τῆς ὥρας). Τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀμέλεως ἐπαυξάνονται δι' ἐνδοφλεβίου ἐγχύσεως ὀξυτοκίνης (10—20 μονάδες).

Ἡ χημειοθεραπευτικὴ ἀγωγή περιλαμβάνει τὴν χρῆσιν σουλφοναμικῶν καὶ ἀντιβιοτικῶν.

Αἱ σουλφοναμίδια (σουλφαμεταζίνη, σουλφαμεραζίνη, σουλφαδιαζίνη) χρησιμοποιοῦνται ἐνδοφλεβίως, εἰς δόσιν 140 mg/kg ζῶντος βάρους, δυναμένην νὰ ἀυξηθῇ ἀκινδύνως, ἰδίως εἰς τὰς ὀξείας μορφὰς μαστίτιδος.

Ἡ ἐπιτυχανομένη οὕτω θεραπευτικὴ τιμὴ σουλφοναμιαίμιας διαρκεῖ ἐπὶ 12 ὥρον.

Τὰ ἀντιβιοτικά χρησιμοποιοῦνται ἐπίσης διὰ τῆς γενικῆς (συστηματικῆς) ὁδοῦ καὶ τοπικῶς (ἐνδομαστικῶς).

Δέον νὰ ἐγχυθοῦν 6 ἐκ. μονάδων πενικιλλίνης, μὲ ἐπανάληψιν τῆς ἐγχύσεως μετὰ 6—8 ὥρας, ἵνα ἐπιτευχθῇ εἰς τὸ γάλα ἱκανοποιητικὴ πυκνότης ἀντιβιοτικοῦ. Αἱ τετρακυκλῖναι (χλωρτετρακυκλῖνη, ὀξυτετρακυκλῖνη...) ἐνίονται ἐνδοφλεβίως, εἰς δόσιν τουλάχιστον 2,0—2,5 g ἀνὰ 24 ὥρον. Πλέον ἱκανοποιητικαὶ πυκνότητες ἐπιτυγχάνονται διὰ τῆς κλασικῆς δοσολογίας τῶν 10 mg/kg ζῶντος βάρους (ἐνδοφλεβίως).

Διὰ τῆς στρεπτομυκίνης, θεραπευτικαὶ πυκνότητες εἰς τὸ γάλα ἐπιτυγχάνονται δι' ἔνδομυϊκῆς ἐγχύσεως τουλάχιστον 6 g ἀνὰ 12 ὥρον. Ἡ αὐτὴ δοσολογία ἐπιβάλλεται καὶ διὰ τὴν νεομυκίνη.

Ἐνδομαστική θεραπεία : Τὰ ἐλαιούχα καὶ λιπαρὰ ἔκδοχα ἐπιτρέπουν πλέον παρατεταμένην ἐνέργειαν τοῦ φαρμάκου, ὅπερ ὁμως δὲν διαχέεται ἐξ ἴσου καλῶς καὶ ὁμοιομόρφως ἐντὸς τοῦ ἴστου τοῦ μαστοῦ, ὅπως μὲ τὰ ὕδατικά διαλύματα. Ὡς ἐκ τούτου ἡ πλέον ὀρθολογιστικὴ θεραπεία τῆς μαστίτιδος συνίσταται πρῶτον εἰς τὴν ἐκκένωσιν τοῦ μαστικοῦ τεταρτημορίου δι' ἐνδοφλεβίου ἐγχύσεως ὀξυτοκίνης, καὶ ἐν συνεχείᾳ εἰς ἐνδομαστικὴν ἐγχυσιν φαρμάκων ἐν ὕδατικῷ διαλύματι, δυναμένην νὰ συνδυασθῇ καὶ μὲ γενικὴν θεραπείαν. Ὁ τελευταῖος οὗτος συνδυασμὸς συνιστᾶται εἰς ὄλας τὰς περιπτώσεις ὀξείας καὶ ὑπεροξείας μαστίτιδος, τὰς συνοδευομένας ὑπὸ γενικῆς ὀργανικῆς ἀντιδράσεως ἢ ἐκδηλώσεων τοξαιμίας.

Ὡς ἀντιβιοτικά, δι' ἐνδομαστικὰς ἐγχύσεις, χρησιμοποιοῦνται ἡ πενικιλίνη (400.000 μον. μετὰ 1 g τουλάχιστον στρεπτομυκίνης κατὰ τεταρτημόριον, ἢ χλωραμφενικόλη καὶ τὰ λοιπὰ εὐρέως φάρμακα ἀντιβιοτικά.

Εἰς περιπτώσεις χρονίας Μαστίτιδος, συνιστᾶται κυρίως ἐφαρμογὴ τῆς θεραπείας κατὰ τὴν περίοδον τῆς διακοπῆς τῆς γαλακτοπαραγωγῆς, ἢ ὁποῖα διακοπὴ δέον νὰ προκληθῇ τὸ ταχύτερον δυνατόν. Πρὸ τῆς θεραπείας ἐνίεται Ε/Φ ὀξυτοκίνη, κενοῦται πλήρως ὁ μαστὸς καὶ ἐν συνεχείᾳ ἕκαστον τεταρτημόριον πληροῦται διὰ φυσιολογικοῦ ὄρου, περιέχοντος 1 g διαλυτῆς χλωραμφενικόλης, ἢ τουλάχιστον 1.000.000 μον. πενικιλίνης + 1 g θειϊκῆς στρεπτομυκίνης.

Ὁ μαστὸς δὲν θὰ ἀμελχθῇ μέχρι τοῦ προσεχοῦς τοκτοῦ. Ἐὰν ὁμως ἐμφανισθῇ ἔντονος ἐξοίδησις ἢ ἄλλα ὑποπτα φαινόμενα, ἐπεμβαίνομεν ἀναλόγως.

I. K.

DUNLOP R. H. (1967). **Νεώτερα ἀνθελμινθικά Κτηνιατρικῆς χρήσεως.** Συμπόσιον Συγκριτικῆς Παθολογίας: Fedn Proc. U.S.A. 26 σ. 1227 (εἰς Selez vet. 1968, 9, 76—77).

1. Ἐναντίον τοῦ *D. lanceolatum* (dentriticum), λίαν ἀνθεκτικοῦ ἔναντι τῶν ἐν χρήσει ἀντιδιστομικῶν, ἀναγνωρίζονται σήμερον ὡς ἀποτελεσματικά δύο προϊόντα: ἡ Thiabendazole καὶ τὸ Hetolin [χλωριοῦχον β-τρίς (4 χλωροφαινύλ) ὀξυπροπιονικόν—4 μεθύλιπμεραλίντ].

Ἐναντίον τῶν ἁώρων μορφῶν τῆς *F. hepatica* καὶ τοῦ *D. lan- ceolatum* ὑπάρχουν σήμερον τρία προϊόντα, ὧν ἡ δραστικότης εἶναι ἀρκούντως ἱκανοποιητική: τὸ «Hetol» (1,4 διτριχλωρομεθύλβενζέ- νιον) πρὸς χρῆσιν εἰς τὰ πρόβατα, καὶ ἡ ὀξυχλωροζανίδη (2,2'—διϋ- δροξυ—3,3'—5,5'—6—πενταχλωροβενζαμίδη), δραστικὴ εἰς ὅλα τὰ μυρηκαστικά, καὶ τέλος τὸ παράγωγον τῆς Ν—κυανο—2—ιωδο—6— νιτροφαινόλης, τὸ ὁποῖον χορηγούμενον διὰ τῆς παρεντερικῆς ὁδοῦ εἶναι ἴσως τὸ πλέον ἀποτελεσματικὸν ἐκ τῶν νεωτέρων παρασκευ- ασμάτων ἔναντι τῶν ἁώρων μορφῶν τῶν διστόμων.

2. Ἐναντίον τῶν ταινιῶν τῶν μυρηκαστικῶν (γένη *Moniezia*, *Thysanosoma* κλπ.), ἀναφέρονται σήμερον τὸ χλωριοϋχον παράγω- γον τῆς βουναμιδίνης (= δι—μεθύλ—ὀξυναφθαμιδίνη), ἡ νικλοζαμίδη = Ν (2' χλωρο—4' νιτροφαινόλ) —5— χλωροσαλισουλαμίδη καὶ τέλος τὸ Bithionol.

Τὰ παλαιότερον χρησιμοποιούμενα ἄρσενικοῦχα παρουσιάζουν τὰ μειονεκτήματα τῆς πιθανῆς τοξικότητος καὶ τῆς μὴ ἀποτελεσμα- τικότητος ἔναντι τοῦ γένους *Thysanosoma*.

3. Διὰ τὰς ταινιάσεις τῶν πτηνῶν, συνιστῶνται αἱ ὀργανικαὶ ἐνώσεις τοῦ ψευδαργύρου καὶ ἰδιαιτέρως ὁ δι—βουτύλ—ὀξικός ψευδάργυρος. Μὲ συνεχῆ χορήγησιν ἀποδεικνύεται λίαν δραστικὴ καὶ ἡ νικλοζαμίδη. ἢς ἡ ἀποτελεσματικότης ἐπεκτείνεται ἐπίσης καὶ εἰς τὰς ταινίας τοῦ κυνός καὶ τῆς γαλῆς (γένη *Taenia* καὶ *Dipylidium*, δόσις 100 mg/kg ζῶντος βάρους), πλὴν τῆς *T. ἐχिनοκόκκου*, δι' ἣν χρησιμοποιεῖται ἀκόμη ἡ ὑδροβρωμικὴ ἀρεκολίνη καὶ ἡ ὑδρο- χλωρικὴ βουναμιδίνη.

4. Διὰ τὴν συνγάμωσιν τῶν πτηνῶν, συνιστᾶται ἡ 2,6—διϋωδο— 4—νιτροφαινόλη ἀπὸ τοῦ στόματος, ἐπὶ 3 συνεχεῖς ἡμέρας (8 mg/kg ζῶντος βάρους). Ἐπίσης δραστικὴ εἶναι καὶ ἡ θειμπενταζόλη, προ- σπιθεμένη εἰς τὸ φύραμα, εἰς δόσιν 0,1% ἐπὶ δύο συνεχεῖς ἑβδομάδας.

5. Διὰ τὴν γαστρο—έντερικὴν καπιλλαρίωσιν τῶν πτηνῶν, συνι- στᾶται ἡ μετιριδίνη (*Methiridine*) 0,3% ἐντὸς τοῦ ποσίμου ὕδατος.

Τὸ «Haloxon», ὀργανοφωσφορικὸν παρασιτοκτόνον, εἶναι ὡσαύ- τως δραστικόν.

6. Ἐναντίον τοῦ εἴδους *Ascaridia*, διατηρεῖ πάντοτε τὴν ἀξίαν τῆς ἡ πιπεραζίνη καὶ τὰ παράγωγα αὐτῆς, ἐνῶ ἔναντιον τοῦ γένους *Heterakis* ἀναγνωρίζεται ὡς πλέον ἀποτελεσματικὴ ἡ ὑγρομυκίνη Β, εἰς δόσιν 8 g κατὰ τόννον φυράματος. Συνιστᾶται ἀκόμη καὶ τὸ μίγμα φαινοθειαζίνης—πιπεραζίνης (7:1 ἢ ἀκόμη 7:3), ἀποτελεσμα- τικὸν τόσον ἔναντι τοῦ γένους *Ascaridia*, ὅσον καὶ τοῦ γένους *Heterakis*.

7. Εἰς τοὺς χοίρους, ἡ θειαμπενταζόλη ἀπεδείχθη δραστικὴ ἐναντίον τῶν προνυμφῶν τῶν ἀσκαρίδων καὶ τῶν ὠρίμων νηματωδῶν σκωλήκων τοῦ χοίρου. Ἐναντίον τοῦ *Trichuris suis*, οὐτινος τὸ ἐνδιαφέρον αὐξάνει ὁσημέραι, εἰς τινὰς περιοχὰς, συνιστῶνται ἡ μετιριδίνη, ὑποδορίως (50—100 mg/kg ζῶντος βάρους), ἡ ὑγρομυκίνη Β, καὶ τινὰ ὀργανοφωσφορικὰ παρασιτοκτόνα, ὡς τὸ Dichlorvos.

8. Ἐναντίον τῶν γαστρο—εντερικῶν στρογγυλιάσεων τῶν μурηκαστικῶν (γέν. *Haemonchus*, *Chabertia*, *Nematodirus*, *Ostertagia* κλπ.) διατίθενται σήμερον νεώτερα ἀνθελμινθικά, εὐρέος πεδίου δραστικότητος, ὡς ἡ θειαμπενταζόλη (2—4—θειαζολύλ—βενζαμινταζόλη, ἡ τετραμιζόλη : ὑδροχλωρικὴ dl—2,3,5,6—τετραῦδρο—6 φαινύλ—ιμινταζόλο (2,1—β) θειαζόλη καὶ τὸ «Pyrantel».

I. K.

Οἱ Κτηνίατροι ἐν Εὐρώπῃ

Συμφώνως πρὸς στατιστικὴν, δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ περιοδικὸν *Veterinary Record* (1967, 81, 557), ὁ ἀριθμὸς τῶν Κτηνιάτρων εἰς τὰς κυριώτερας Εὐρωπαϊκὰς χώρας, ἦτο ὁ ἀκόλουθος, κατὰ τὸ ἔτος 1966:

Χώρα	Ἄρ. Κτηνιάτρων	Ζωϊκὰ κεφαλαὶ (X 1000) κατὰ κτηνίατρον
Βέλγιον	986	2,8
Γαλλία	4.068	5,0
Δυτ. Γερμανία	8.297	1,7
Ἰταλία	7.700	1,4
Λουξεμβούργον	44	3,2
Ὀλλανδία	1.242	3,2
Ἀγγλία	4.136	3,3

I. K.